

Tieten täynnä rakkauden
 mettä mielen Jesuksella, —
 tieten suuren hymän-suonnon
 kohtaan koko ihmishyttä,
 ehkä syndistä sukua,
 kadehtiat kaikki juonet
 hävittämään herättivät
 alkua jo autuudesta,
 itse siemendä ilomme,
 jos' on riemu rakkauden,
 halu hymnyteen vakainen.
 Lempeys on lämmittäjä
 kylmä-kiskoisen sydämen,
 hymän-suondo sulattaapi
 vihan, wainon vaikutukset,
 niin Enin rauta vaatelewa
 pehmitetään pätsin kautta.
 Hymän-suonnon symnyhdesä
 kohden kanssa-olendoja,
 kohden vielä waino-miestä,
 lyötiin autuuden awaimet.

Jesus opin oikeamman
 vaikutuksen wawistaapi
 töillä täyden rakkauden.
 Esikura ombi kallis
 opin oikean todistus.
 Sydän suloinen hänellä
 ombi sula, armas aina.

Kohden syndistä sukua.

Wapahtaja warjeleepi
waipumasta wahingoihin,
sairaat tekee terwehiksi,
saattaa sokeille näkönsä,
parandele pausumista,
Eutsuu kuollehet elohon,
ilman palkan ppytämistä,
ilman kielen kiitostakin,
Kunniata kuulemata.

Walistuksen Waldakunnan
itse korkea Kuningas,
paras, jalkain peson kautta,
näytti merkin nöyryydestä,
Kuwauksen käytöksissä,
josta muisto mielesämme
aina pysymän pitäisi.

Tämä kaikki oli kyllä
tuska tunnoissa pahoilla.

Tätä vastaan wainon henget
ylpenyteen ylyttiwät,
woiton pyhynndn waikutukset,
halut, himot hirwiämmät
herättiwät hellain luona,
niin kuin kullaan kuhisewan
pesä pahain hōviläisten,
koska siihen kosketahan.

Halut, himot haavoittawat
synnin okailta sukumme,
turmelewat tunnon lahjan

Kautta myrkyn murhallisen
 synnin karmehen kidasta.
 Henget riettaat riivasivat,
 sekoittivat selwän järjen,
 tungit tundohon sisälle,
 niin kuin Markus mainitseepi
 miehen riivatun menosta.*
 Mutta koska kohtas' Jesus
 surman henget suljettuina
 ruumihissa runnellussa,
 raukan riivatun sisällä,
 käski kowin, ajoi konnat
 pojes ruumiista poloisen.
 Tästä häijyt hämmästyivät,
 peljästyivät pahat henget;
 juuri niin kuin julmat miehet,
 nöyrät warsin voitettuina,
 rukoilemaan rupestivat
 päästä sisään sika-lauman,
 jota kaitsettiin kedolla.
 Jesus jalo, joka tiesi
 mitä tästä tapahtuman
 piti hengille pahoille,
 andoi myöden anomuksen,
 andoi luwan liekidille.
 Paisuneena pahain kautta,
 aiwan tiineessä tilassa,
 sika-lauma syöksä kohta

* Mark. 5. 13.

röhinällä, vähinällä
 meren syvyyden sisälle,
 jähdyttämään jäseniä
 tulifessa tuskaansa,
 jonga kautta kuumenneena
 meri kiehui kiertehissä,
 kuohui kattilan tavalla.
 Siellä uiivat uikutellen
 pahat henget parikwaiset
 surman alla syvyydessä,
 ulwowat ja uhkasivat
 koston julman Jesukselle.

Kautta kauniin opetuksen
 Jesus aina julkisesti
 waikutteli walistusta,
 huojennellen huokaukset
 ojendeli orjain mielet,
 johdatteli joukot suuret
 helwetingin harha-tieldä,
 tutki taiwahan totuutta;
 käski kansan käändymähän
 pojes sunnista pahasta,
 lähenemään laupiutta
 kautta sulan hywän-suonnon;
 kielsi uhrit uljauden,
 näytti nöyryyden hywäksi.
 Puhdistellen pyhän paikan
 teki työtä Lemppelisä,

Farhoitellen Kaupan teon
 syöksi sielä synnin orjat,
 ajoi ulos uhrin myyjät,
 Kansan pettäjät kavalat;
 Eäänsi Kansan uskomasta
 erhetystä epä-luulon,
 neuvoi, näytti, johdatteli
 tutkimaan ja tundemahan
 hyvän-suonnon suloisuutta,
 awas' silmät ja sydämen.
 Olis' warhain onnen tiellä
 tehnyt owen awaraksi, —
 mutta muutos läheneepi,
 este valmistuu eteensä;
 pirut ovat pelastetut
 weden wetelän hädästä.
 Autettuina allon alda,
 waino wanha ombi heillä
 jano julma sammumata,
 jossa julmassa janossa
 Konnat saivat kumppaniksi
 ylimmäiset ystäwänsä,
 Fariseet ja wäärät Papit,
 Lewiittaat, ne lewottomat,
 Kurjat Kirjan-oppineetkin,
 joiden sieluen sisällä
 löysit paikan pysyväisen.
 Welja li se istui itse
 yksin Papin ylimmäisen
 Kowan Raifaksen powessa.

Näin on tiukka tiouksen
 aina pääsnyt wallan päälle,
 Tuin on parannus paossa.
 Rautta liiton kauheamman
 hirmut järjen jähdyttiwät,
 willittiwät vielä tunnon,
 että synäni synnin himo
 paatuneilla pahuudessa,
 että moni mieleldinä
 luuli kautta kurjan menon,
 kautta mustan murha-työngin
 taimaasehen tulewansa,
 palkan saawansa pahasta.
 Waan ei ilman wahingoita
 harjoiteta hirmuisuutta,
 eikä kostota kowuutta.
 Julma meno Judalaisten
 oli suuri weren welka,
 jong' on Jerusalemillä
 Titus maksanut takaisin.

Jeesus Jerusalemia,
 tulewaisen tustan tähden,
 häwityksensä häädässä,
 itki kyllä katterasti, —
 itki yli ilkeyden
 kaswaneena kauheaksi
 kailen maailman menoissa.
 Waan ei ole vielä waiwa

tunnossansa täytettyinä ;
 opetettava omainen,
 Judas julma, juonikainen,
 ilkeä Iskarioti,
 petettyinä perkeleellä,
 pettäin pyhän Opettajan,
 salaisesti, saastaisesti
 myypi murhaan Mehtarinsa.

Waan ei ole vielä waiwa
 tunnossansa täytettyinä ;
 Wapahtaja wiatoina
 ombi oudossa tilassa,
 aivan ylen annettuna
 ihmisildä ja Isäldä.

Jesus tuli tuskan tähden
 Yrtti-tarhaan, yksinänsä
 tutkistelemaan totuutta.

Armahtaja ajatellen
 Isän hyvän hurskautta,
 lain korkean kovuutta,
 wasta tunsi waikeuden, —
 muistellesa maailmata,
 synnin, surman surkeutta,
 kirousta, kauhistusta,
 werta hikoili wakainen ;
 sillä synnin raskaudet,
 niin kuin wuoret, waikeuttivat
 raskuusta rinnassansa.

Jesus tuli tuskan alla
 rukoilemaan rauhoitusta,

ahdistuksesä apua ;
 mutta apu armaan Isän
 oli suotu syndisille.
 Oppi waati wahwistusta
 taiwaallisella tawalla.
 Suonden kautta Judalaiset
 waiwuttivat Wapahujan,
 pilkattaisä, piinattaisä,
 riippuwana ristin päällä
 hukuttivat hirmuisesä
 Opettajansa omaisen,
 Kuolettivat Kuningaansa
 Eruunattuna Euruudella,
 panda päähän wäännettynä
 orjan tappuran okaista.
 Waan ei hurstas haawoisäkan,
 werisesä wainottuna,
 huuda kostoa kowille ;
 itse waatii Isäldänsä
 Koston siaan siunausta.
 Armon opin opettaja,
 armota ja alastoina,
 raateliain riemuitessa,
 muistuttaapi murhan alla
 Euinga kuoldaman pitääpi.
 Wielä kormiin kormealda
 sanat kuuluwat suloiset :
 Isä ! anna andehesi ;
 ei he tunne tekoansa.
 Wiimein waipui Wapahujan

Kalko pyhä Kallellensa.
 Ohho! tyhmat, tunnottomat,
 kuin ei tundeneet totuutta.
 Herran hurskaan Kuolemassa
 itse armas auringoinen
 peitti firikkaan paistehensa,
 ilma, pilwet pimeniwät,
 niin kuin musta murheen kaapu,
 luonnon liikutti järitys,
 että luuldiin langeawan
 perustusten paikoildansa,
 taimaan, tähtein raukenewan
 kaikki tyhjäksi tomuksi.
 Wasta hengen waeldaisa
 tuonen laajan laitumille
 kuolo ruumiin rasitetun
 teki tuskasta wapaaksi,
 hauta peitti haavoitetut
 raajat, runnellut jäsenet.

Mutta kuin nyt kuollehista
 nousi Jesus nopeasti,
 koska koitti kolmas päivä,
 oli oppi perustettu
 wahwempi kuin Siinain wuori,
 jost' on laki lahjoitettu.
 laki luja langettaapi
 tähden tähtetyn rikoksen
 helmassakin heikkouden,

mutta meitä lohbuttaapi
 Ewangeliumi enemmän.
 Armo on nyt awarambi
 Siinain käskyjä kovia;
 kautta pyhän parannuksen
 on bi owi awoimena
 sinne sieluen edessä.
 Saanut woiton, saanut wallan
 yli taiwaan yli tuonen,
 Jesus jalo Sangarina
 ilmoitellen itseänsä,
 wahvistellen waldahansa
 astui ales helwettiingin,
 jossa oli julman joukon
 tuska wasta täydellinen.
 Kurjuudessa kuumasfakin
 wiholliset wapisivat,
 niin kuin täällä Tammi-Kuuska
 weri wärisee powessa.
 Helwetti on hirmittäwä,
 pieletöinä, pohjatoina,
 suuri, kauhea kadotus,
 täynnä synnin saastaisuutta,
 tuskan hikeä tulista.
 Tästä hydry hirmuisuuden
 nousi kuuma kiekuroissa,
 pyhäds' sauhu sakeambi,
 tuli-kiwinen, kärhinen.
 Portti aina awoimena
 suuri nyt on suljettuna,

on nyt lufussa lumottu.
 Tässä ovat täytettyinä
 kaikki kanavat tulella.
 Jeesus, jot' ei synnin syystä
 wiha woita, pätssi polta,
 astui luolaa lähemmäksi,
 niin kuin muinen meren päästä
 Eäwi kanawain ylitse,
 joissa lewis' tullen liekki
 kahden puolen punaisena,
 niin kuin wesi wetelämbi
 muinen Moosesen edessä.
 Synnin wallan waimuttaja,
 joka poisti pahat juonet,
 Sangarina Sionissa,
 päästyänsä pätssin luoksi
 särki portin suljettuna,
 otti woiman wiekkahilda,
 kosti wainojat kowasti,
 kiersi kahleet Beljalille,
 ett' ei ilmassa ikänä
 walheen isä waipuneena
 pääse pauloista wapaaksi.

Wiipnessä woiton Herran
 wielä mustassa majassa,
 helwetissä hirmiässä —
 ah, ah, tätä ahdistusta!
 jäsenensä järisevät

sielu parkain piinan tähden,
 sydän paisuu pakahduma
 tuskan paikkaa tutkimasaa.
 Onnettomain osa täällä
 ombi waiwa ja wawistus.
 Huuto, parku pauhinalla,
 kowa hammasten kiristys
 tungee ynnä tulen liekin
 kohden kormaa ja sydäntä.
 Rimarrellen kipun tähden
 kauhistus on kaskoisfakin,
 murhan muoto maalattuna.
 Helmetissä hirwiässä
 synnin kautta surkeutta —
 surkeutta, saastaisuutta
 oli kauan kaskwaneena
 wuosi-tuhanden wälillä.
 Synnydessä syngeässä,
 pohjattomuuden perällä
 surkeuteen suljettuina
 kansa karmetten tulisten
 joukot julki juonikaiset,
 seurat sala-syndisää
 ruiuttivat rumemmasti
 kiljhdellen kiusansa
 oman tunnon tuskan alla.
 Jtku olis' onni wielä,
 waan ei kuohu silmä-kulmat
 pisareita piinasfakan.
 Tulen kautta owat kaikki

Eivaneina Ehyneleekin,
 hirmuisessa helwetissä
 on nyt lohutus lopussa.
 Tappamata tunnon tauti
 Eiduttaapi Eumuudessa,
 Eoston liekissä Eowassa. —
 Woi, woi, tätä waiketta!
 tämän Eurjan Ewauksen,
 joka päättä pyörryttääpi,
 tässä päättämän pitääpi.
 — Pirut, itse piinan alla,
 vielä wirskumat wihassa,
 iloitsawat ilkeästi
 yli Eansan Eadotuksen,
 yli yhteisen wahingon.
 Näin on pilkka piinattaisa
 heimolainen helwetille,
 näin on ilo itkettäisä
 Eadotukseen Eaatawainen
 juuri niin kuin weden napa
 laivat meren lainehilda
 Eiertäin nielepi Eitaansa.
 Synäi painaa sywyhtehe
 puhki paksun mandereengin,
 wanhan wahwuuden läpitse.
 — Herra, hurkaste Jumala!
 ongo tämä otollista,
 mahdollista maailmassa?
 Ongo monda onnetonda
 vielä synäisten seassa?

Eihän enää synnin walda
 liene surmana syhdänden.
 Tämän tähden Sangarimme
 ombi tullut totuudella
 poistelemaan pahennusta,
 osottamaan onnen tietä
 walistuksensa walolla,
 että viimein wapahtaisi
 synnin alda Sioninsa,
 johdattaisi kaikki kansat
 luoksi autuuden awoimen.

J e s u s jälle synnydestä,
 pätsin heldeestä palaiten,
 Sangarina Sionissa,
 astui ylös autuutehen,
 kulki kohden korkeutta
 luoksi iäisen Isänsä,
 jonga hyvä, hurstas syhdän,
 leppyneenä lembeäksi,
 oli suosioon sulanut.
 Taimaan ääret äillehtiwät,
 kuumoittiwat korkeudet
 armon auringon säteistä.
 Niin kuin tähdet taimahalla
 siellä autuaat asuiwat.
 — Tässä tundo hämmästyypi,
 tässä wäsyy woima kaikki
 tätä tulkita sanoilla.

Polwet norjat noikkistumat,
sydän raukenee sulattu.

Kirkkautta, kunniaa

loisti vastaan Wapahujan
tullen taivahan owelle.

Isän Engelit iloiset
terwehtelit tulduansa

Sangaria Sionista,
lukemattomat tekidit,

polwillansa portahilla,
ilo-huudolla isolla,

olit vastaan Wapahujan,
ihmettelit ihme-tditä

tuolla syndisten seasä,
jossa Jesus rakkauden

Ehwanyt on Easwamahan
Eohden taivahan kirkkautta,

wietellyt ja wirheelliset
tuonut armohon takaisin.

— Niemuittot nyt kaikki kansat
yli woiton Wapahujan.

Pyhästi on perustettu
maassa rauhan asun-maja,

walistuksen waldaunda,
josta pakenee pimeys.

Ndyryhtäkdit niska-luunsa
pakanatkin paatumata,

Kuin on onnessa osansa.
Wiaton on wirwoitettu —

wirwoitettu, wakuutettu,

peri-syndi poljettuna ;
 hurstaus on hartahasti
 armo-helmasa awannut.
 Pohjattoman, pielettömän
 syngenden symnydessä
 Kadotuksen lohi-kärme
 turhaan odottaa otaansa.
 Kirous on kufistettu,
 taimas awattu eteemme ;
 eikä ole epäilystä
 tulla tielle oikealle,
 jota warten walistuksen
 Jesus walmisti waroksi,
 jonga loiste lopettaapi
 epä-luulon erhetykset,
 niin kuin armas auringoinen
 puoli-päivän paistehella
 Kauas karkoittaa hämärän.
 Walistus on waljenneena,
 että isät epä-uskon,
 niin kuin täällä tarha-pöllöt
 päivän walon waljetessa,
 ovat silmistä sokeina.

Sielu! walwo wakaisesti
 yli tahtos tarkoitusten,
 etsi elämän pyhyyttä.
 Anna rindas alttarilla
 rakkauden, rauhan uhrin

pyhä jo palavana.
 Älä wiskaa wirheellistä
 Eowan tuomion tiwellä;
 Euka tiesi Eurja weljes,
 alla synnin sairauden,
 tarwitseepi taudisansa
 lähimmäisen lääkitystä,
 että erkanee pahasta.
 Älä suingan älytdinä
 serra toisten taimahita,
 lohduitustansa lopeta,
 wäki-wallan wäärnyhdellä
 Eurjan uskoa Eukista.
 Walaihtakon wäärät luulot,
 opin paikat pimeätkin
 lämbymällä loistehella
 Wapahitjamme walosta.
 Nutuaat ne ammendamet
 siitä sulaa rakkautta,
 mahtain maassa taimaallisen
 mannan suloista makua.
 Kylmä käskyn kuuleminen
 ombi kuolo Kristuksessa,
 mutta meno hartauden
 tuopi tunnoille elämän.
 Siirtäin wudret fioidansa,
 waiilla olis' usko wielä
 paitfi pyhää rakkautta,
 hywän-suondoia suloista.
 Hartaus on hengellinen

opin oikean perustus.
 Uskomainen! uusi opyt
 iloksi on ilmestynyt,
 joka lisää lohdutusta,
 riendää riemua iäistä.
 Hyvän-suondo suojeleohon
 sinun sieluas wakaiista,
 rakkaus se riemullinen
 sytyttäkön sydändäsi
 aina aldiksi amulle,
 ettäs olet otollinen
 Sangarille Sionissa,
 joka awas' armon owen
 awaraksi autuutehen
 tällä ehdolla elossa.
 Heikkonakin horjahtanut
 käännny warhain, ole walmis
 parannukseen pahuudesta,
 kuin on aldis armon aika,
 ettäs lewon, lääkityksen,
 synnin hawoissa hawaitset.
 Seuraa opin osoitusta,
 walkeutta Wapahujan;
 se on loiste laupiuden,
 josta syttykön sydämes.
 Etsi maassa elämälles
 esikura kulkaisesta,
 joka päivän paistehella
 myöndyy auringon mukahan.
 Uhraa wäki wäpäinengin

harjoitukseen hartauden ;
 wirheellinen , woimatongin
 woipi halaita hymnyttä.
 Hurstkaan vinda rauhoitettu
 ombi woimata wäkewä ,
 ombi wahwa waaroisfain ,
 niin kuin muistat myrskyn alla
 Herran hahdessa lewolla.
 Röyhhyys , turjuus ei ne estä
 koskaan sielun korkeutta ,
 hymän-suondoa sydämen ;
 Röyhhydessä , turjuudessa
 Jesus walmisti walonsa ,
 woitti woimat pimeyden ;
 wasta warsin alastoina
 täytti täällä suuren työnsä —
 työnsä lewon , lohduksen ,
 osti onnemme werellä.

